

MŪSŲ LIETUVA



NR.38 (1623) - SEMANÁRIO - 1979 M. RUGSĖJO - SETEMBRO 27 D. - 5,00 kr.
Rua Juatindiba, 20 (28) Caixa Postal 4421 - 01000 São Paulo, SP. Tel.273-0338

LKB KRONIKOS – LIETUVIŲ REZISTENCIJOS IŠRAIŠKA

Sovietų Sąjungos kolonijalinė imperija apima daugybę tautų. Įsitvirtinusi po Antrojo pasaulinio karo užgrobtuose kraštuose, komunistinė Sovietų valdžia veda vis intensyvesnę ir rafinuotesnę kovą prieš religiją, o ypač prieš katalikų Bažnyčią.

Lietuva yra vienintelė respublika, kur absoliučią gyventojų daugumą sudaro katalikai. Tad ir kova prieš religiją Lietuvoje yra kartu kova prieš katalikų Bažnyčią.

Uždariusi visus vienuolynus, spaudą ir organizacijas, atėmusi visas nuosavybes ir suvalstybinusi visas bažnyčias, sovietinė valdžia paliko atdaras tik kai kurias bažnyčias, bet ir tas apkrauna nepakeliamais mokesčiais, kuriuos išreikalauja iš neturtingų savo gyventojų. O šie, norėdami turėti dar neuždarytas bažnyčias, stengiasi savo paskutinėmis lėšomis jas išlaikyti. Tuo tarpu sovietinė valdžia skelbiasi pasauliui, kad pas juos esanti religijos laisvė.

Lietuvos tikintieji nuo 1972 metų pradėjo rezistencinę kovą, leisdami pogrindžio laikraštį – L K B K r o n i k a, kurioje tikrais faktais skelbia pasauliui apie katalikų Bažnyčios priešpaudą, tikinčiųjų persekiojimą, mokinių terorizavimą, teismus ir kunigams skirtas kalėjimo bausmes. Po kurio laiko pasirodė ir kiti pogrindžio leidiniai.

Šių Kronikų dėka visas vakarų pasaulis pamatė tikrąjį sovietinės valdžios religijos persekiojimo vaizdą ir nebetiki j komunistinę melo propagandą apie religines laisves. Šios LKB Kronikos, vėrciamos į svetimas kalbas, sklinda po visą pasaulį ir garsina Lietuvos vardą bei mūsų pavergtųjų brolių kančias.

Šių Kronikų vertimo, spausdinimo ir platinimo darbą turi atlikti išeivijos lietuviai. JAV-bėse veikia "Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronikoms leisti sąjunga", kuri deda visas pastangas paskleisti LKB Kronikas pasaulyje, išvertus jas į įvairias kalbas. Pirmoje eilėje yra surinktos ir jau išleistos Kronikos penkiuose tomuose lietuvių kalba. Be to, tenai spaudoje yra ir pirmasis tomas ispanų, anglų ir prancūzų kalbomis.

Tačiau LKB Kronikos vertimas ir išleidimas portugalų kalba krenta vien tik ant mūsų pečių.

Jau ir portugaliskai išėjo ir plačiai Brazilijoje pasklido 1. ir 2. sąsiuvinys-knygutė: CRONICA DA IGREJA CATOLICA NA LITUÂNIA. Dabar jau spausdinamas ir 3., apimęs LKB Kronikos 36-tą numerį.

Ne tik pats Kronikų spausdinimas, o ir išsiuntinėjimas pareikalauja daug lėšų. Reikalinga tad skubi ir efektinga visų geros valios tautiečių parama. Mūsų prisidėjimas įgalins mūsų sesių-brolių iš Lietuvos pagalbos šauksmą pasiekti plačius Brazilijos skaitytojų sluoksnius, supažindins daugelį su jais taip tolima Lietuva ir tuo pačiu sustiprins kovojančios Lietuvos tautos moralę. Jie nebesijaus kovoje palikti vieni,

os lietuvių tau-
Lietuvos nacionalinė
M. Mazvydo biblioteka



MIRĖ LIETUVOS PATRIARCHAS

Š. m. liepos 19 d., savo namuose Chicagoje, pasimirė prof. dailininkas ADOMAS VARNAS, atšventęs retą 100 metų amžiaus jubiliejų.

Žymus aušrininkas mūsų istorijoje, jis paliko didelį kraitį Lietuvai ne tik paveikslais, bet pašto ženklų ir valstybės pinigų projektų kolekciją. Šis mūsų nepriklausomos Lietuvos patriarchas įkūrė ir pirmininkavo Meno Kūrėjų Draugijai, padėjo suorganizuoti Valstybės Teatrą, Meno ir Muzikos mokyklas, garsiąją Čiurlionio Galeriją. Eilę metų dėstė paišybą Kaulo Meno Mokykloje, važinėjo po kaimus rinkdamas liaudies kūrybos pavyzdžius, ypač domėdamasis kryžiais pakelėse, prie sodybų ir kapinėse, kurių nufotografavo apie 2000 ir išleido du albumus pavadintus "Lietuvos Kryžiai".

Vienas iš produktyviausių dailininkų, jau 1914 m. buvo Vilniaus parodai atidavęs apie 160 darbų. Garsūs jo portretai, grafikos, karikatūros, Tautų Sąjungos sesijos apie Vilniaus bylą, Mindaugo karūnacijos paveikslas. Daug jo kūrinių pasiliko Lietuvoj.

Kaip rašo B. Svalia, Adomas Varnas daug davė Lietuvai, mažai iš jos reikalaujamas.

jų reikalus kovoja ir laisvojo pasaulio lietuviai.

LKB Kronika – lietuvių rezistencijos išraiška: a CRONICA DA IGREJA CATÓLICA NA LITUÂNIA – konkretus mūsų solidarumo su jais ženklas.

Tad skleiskim ir remkim LKB Kronikos prisistatymą portugaliskai: CRONICA DA IGREJA CATÓLICA NA LITUÂNIA.

K. Pr. Gavėnas

Kur mūsų Vytis? Naujas leidinys -

P. Daugintis

M O N S I N J O R A S

Lietuvos TSR Konstitucija IX skyriuje 167 str. skelbia: Lietuvos Tarybų Socialistinės Respublikos valstybinį herbą sudaro: „piautuvai ir kūjis“...

Kiekvienam lietuviui yra skaudu, kad senasis Lietuvos herbas — Vytis pakeistas „piautuvu ir kūju“. Šiuo pakeitimu lietuvių tautai ir Lietuvos istorijai padaryta didžiulė skriauda.

Tūkstantmetis Lietuvos herbas yra Vytis. Tai žygio karys, išskeltu kardu pasirošęs kovai prieš tautos ir žmonijos skriaudėjus. Tai ženklas, suaugęs su lietuvių kūnu ir krauju. Ką bendra Vytis turi su buržuazija ar su lengvo gyvenimo ieškotojais? Taip sakyti gali tik svetimieji, nežinantys Lietuvos istorijos, arba samoningai norintys išnaikinti visa, kas dar liko lietuviška.

Lietuviai negali sutikti su šiuo pakeitimu, atspindinčiu kažkieno valią, visai svetimą lietuvių galvosenai, jausenai, susiformavusiai tūkstantmetės istorijos eigoje. Lietuviui „piautuvai ir kūjis“ — ne valstybinis herbas, bet simbolis, primenantis svetimųjų prievartą.

Kodėl Čekoslovakijos Socialistinės Respublikos herbe paliktas liūtas, Bulgarijos — liūtas, Albanijos — erelis, Lenkijos — erelis? Nei liūtas, nei erelis nesimbolizuoja darbo liaudies. Tai karalių, monarchų, neretai despotų, ženklas. Jie palikti herbuose socialistinių ir liaudies respublikų. O palikti todėl, kad jie yra su tautos sąmone suaugę istoriniai ženklai. O mūsų istorinis ženklas mums išplėsta. Net baudžiami ar įtarinėjami tie, pas ką Vytis randama. Kodėl?

Kaimyninė Lenkija, būdama socialistinė-komunistinė valstybė, gerbia savo praeitį, savo istoriją. Socialistinės Lenkijos himnas yra tas pats, kokį giedojo ir Pilsudskio laikais: „Marsz, marsz Dąbrowski“. O Dąbrowskis — vokiečių kilmės didikas, Napoleono armijos generolas, kovotojas už Lenkijos laisvę. Ir štai lenkai himne atiduoda jam pagarbą.

Lenkai gerbia ir praeities aktyvius karalius. Lenkai pernai pastatė karaliui Jogailai tokį paminklą, kokio visoje Europoje nėra. Ir Maskvoje neperseniausiai pastatytas kunigaikščiui Dolgorukiui paminklas. Lenkai Jogailos vardu vadina ir universitetą. O mūsų Vytauto Didžiojo universiteto pavadinimas užkliuvo... Lietuvių tautos draugams ir nedraugams?

Lietuvoje viskas, kas lietuviui sava, kas jam brangu ir šventa, naikinama taip sistemingai, nuosekliai ir atkakliai, kaip tai gali atlikti tik negailestingi lietuvių tautos priešai.

K. Aliūnas
(„Aušra“ Nr. 12-52)

MEILĖ NIEKAD NESIBAIGIA, O BLOGYBEI ATEINA GALAS

Lenkijos kard. Vyšynskis pamokslė miniai malčėninkų pasmerkė cenzūrą, kurią turi praeiti Bažnyčios laišškai tikintiesiems.

Be kita ko, jis pasakė: „Būkite kantūs, broliai. Meilė niekad nesibaigia, o blogybei ateina galas“.

Norėtume MŪSŲ LIETUVOS skaitytojams pristatyti naują knygą Monsinoras, ką tik išleistą JAV-se. Tai São Paulo lietuvių poeta-rašytojo Klemenso Jūros parašyta biografija apie daugel Jūsų matytą, pažintą. O Rio de Janeiro lietuvių ir gerai pažintą monsinqorą, prelatą ZENONĄ IGNATAVIČIŲ. Jis ne kartą iš Rio atvažiuodavo į São Paulo, laikydavo Mišias Zelinoje, pasirodydavo lietuvių minėjimuose, šeimose ir pas kunigus.

Knygą Kl. Jūra parašė vaizdžiai ir įdomiai, daug kur panaudodamas paties kunigo Zenono rašytą knygą „Saboat — Dio degli eserciti“ ir dienoraštį. Parašė knygą su didele meile, šiluma ir pagarba jam, kurį pažino, gerbė, su juo draugavo.

Poetas-rašytojas Kl. Jūra turi gyvą vaizduotę ir lengvą plunksną. Tad visas monsinqoro Zenono gyvenimas, darbai ir net asmenybė pristatoma vaizdais. Juose įdėta ir daug minties bei širdies. Vaizdais plačiai — gal būt kai kur, ir net per plačiai — aprašo ir jo gyventojų laiko bei darbo aplinkybes.

Skaitant knygą taip kyla ir keičiasi vis nauji vaizdai ir jausmai. Tai jo vaikystė Vilkiyoje prie plačiojo Nemuno ir pabėgėliuose Ukrainoje. Tai studijų metai Kauno kunigų seminarijoje ir būnant ten prefektu. Vaistininkas Kaišiadoryse pirmosios rusų okupacijos metu. Sunkiausi ir pavojingiausi 1941-44 metai — Kristaus apaštalas Gudijoje tarp lietuvių batalijonų karių ir gudų katalikų. Tremtinys, pabėgėlis Vokietijoje. Švento Kazimiero kolegijos lietuvių klierikams ir kunigams organizatorius-kūrėjas ir pirmasis jos vicerektorius Romoje. Bet ir pats studentas, gavęs filosofijos daktaro laipsnį. Belo Horizonte, vėliau Rio de Janeiro diecezinės kunigų seminarijos profesorius. Rio lietuvių kolonijos kapelionas, spiritus movens. Lietuviškos Rio de Janeiro radijo programos organizatorius ir vedėjas. Rio lietuvių krikščioniškai tautiškos dvasios gaivintojas ir stiprintojas. Brazilijos vyskupų konferencijos generalvikaras lietuvių reikalams.

Pavaizduotas ir mažas kambarėlis prie Rio katedros su sieksnio storumo sienomis. Šitoje celėje jis ruošė memorandumus Brazilijos vyriausybei Lietuvos laisvinimo reikalais. Čia jį aplankydavo Rio kardinolas, vyskupai, senatoriai ir deputatai, kuriuos vaizdingu žodžiu ir gausiais raštais informuodavo apie pavergtos tėvynės kančias ir problemas. Iš čia jis vedė gausią korespondenciją su viso pasaulio lietuviams.

Kunigas Zenonas visada buvo nestiprios sveikatos. Tropikinis, karštas ir drėgnas Belo Horizonte bei Rio klimatas labai jį nusilpino. Grįžo Romon. Kiek pasveikęs vėl išvyko pas pamėgtuosius Rio lietuviams. Bet širdis pradėjo negaluoti. Parvykęs Romon ir kiek pagerėjęs, svajojo parašyti portugališkai knygą apie Brazilijos lietuviams ir Lietuvą. Jai medžiagą buvo uoliai rinkęs Brazilijos prezidentūros, Užsienio reikalų ministerijos ir Romos archyvuose. Tačiau greit gavo širdies priepuolį, o po pusmečio kitą. Mirė 1975 m. gegužės m. 21 dieną Romoje.

Jo gerbėja rašytoja Halina Mošinskienė apibūdino jį šitaip:

— Neužmirštamai ir nepamainomai mielas kiekvienam, kas jį pažinojo, kas girdėjo jo pamokslus, jo lietuvių tautos lobių iškėlimą. Jis buvo visų laukiamas ir savas.

— Mielas ir mylimas, kaip brolis, tėvas, sielos vadovas, gerasis patarėjas, aristokratiškos laikysenos, nepalaužiamai tvirtas katalikas... Kaip tylus apaštalas tarp kalinių, karo belaisvių, lietuvių karių ir pabėgėlių svetimose žemėse — nevilties apimtiems, jis nešė Kristų savo gležnose rankose, savo degančioje širdyje — vienintelę Viltį skausmu mariose.

Tokį tad monsinqorą Zenoną vaizdžiai ir įdomiai pristato ši biografija.

(nukelta į sekantį psl.)

PALAIDOTA GYVA SAVO NAMUOSE

Pernai vasarą dvi ponios važiavo į Lietuvą: Aleksandra Bačelienė ir Janina Valavičienė. Apsistojo Vilniuje, vėliau įstengė nuvažiuoti taip pat į Kauną. Pp. Bačeliai kadaise gyveno Kaune, Perkūno alėjoje. Jų namas buvo pats didžiausias ir pats gražiausias toje gatvėje: du aukštai, daug kur mahagono lentom išklota, dailūs baldai ir patogūs įtaisymai. Šalia pastrečio tūkstančio kvadratinių metrų parkas, prisodintas visokių retų medžių, tarp kurių 300 metų ąžuolas.

— Nuvažiuokim — sako broliui Aleksandra — aplankyti mūsų buvusių namų. Jei įsileis, gerai, jei ne — pasitrauksim.

Nuvyko. Prie šoninių durų pamatė baltai apsirėdžiusią moteriškę ir paklausė, ar būtų galima aplankyti namus.

— Labai prašau. — jų nusistebėjimui atsakė moteriškė ir užvedė juos į antrą aukštą, kur gyveno toks tai profesorius Šnipas su žmona ir dvylikos metų dukrele.

— Ponų nėra namie — aiškino palydovė; — sugrįš tikrai ant pietų iš tų žodžių paaiškėjo, kad jinai tarnaitė. Aprodė visą butą ir pridūrė, kad čia kadaise gyvenęs didelis ponas, žemės tvarkymo direktorius, pas kurį ji tarnavusi. Po to jis išvažiavęs į Braziliją ir berods pasimiręs. Nei Aleksandra nei tarnaitė iki tol viena kitos neatpažino. tik galvojo kur besimačiusios. Staiga viskas pasidarė aišku.

— Liuda. — sušuko Aleksandra, prisiminusi tarnaitės vardą, aš esu tavo buvusi šeimininkė.

Susijaudino tarnaitė, apsikabino, verkė ir juokėsi kartu. Visi stebėjosi, kad po tiek metų ir dar išsilikusi toj pačioj vietoj.

Kai apsiramino, ji nuvedė svečius į pirmą aukštą, padalintą į dvi dalis: vienoj pusėj gyveno rusai, kitoj lietuviai. Rusai papasakojo, kad praeity ne tik tai tas butas, bet ir visas pastatas priklausęs žyvišiam ponui. Jis kur tai išvažiavęs, o jo žmona, nepaprastai graži, mirė ir buvo palaidota čia pat prie namų, kur esanti jos stovykla. Meno muziejus norėjęs ją išvežti, bet jie neleidę, nes tai vienintelis buvusių ponų namų šeimininkės atminimas.

Galima suprasti kaip pasijuto ponija Aleksandra, išgirdusi tokį pasakojimą; bet nei ji, nei tarnaitė nieko neišsidavė. Tik Aleksandra prisiminė, kad jie kadaise buvo patalpinę parke romėnišką stovylą, kuri dabar patapusį neva jos atvaizdu. Aplankė ir lietuvius, kurie gyveno kitoj aukšto pertvaroj. Jie irgi papasakojo tą pačią istoriją. Ne-norom skverbėsi į galvą partizanų dainelės žodžiai:

*Gegutėle, ši meteli, tu anksčiau pas mus parlėk.
Apraudoki mūs vargeli, našlaiteliams mums padėk.
Bet parlėkus nepažinsi mūs šalelės Lietuvos.
Neatrasī. kur kukavai, tos šakelės mylimos...*

melodias de lituânia

IR KITOS

LIETUVIŠKOS MUZIKOS KASETĖS

PARDUODAMOS

ŠV. KAZIMIERO PARAPIJOJ

MONSINJORAS

Verta šią knygą skaityti — mūsų tautos dvasios galiūnų galerijoje sustoti, šviesių asmenybių galerijoje įsižiūrėti, kas šiam lietuviui ir kunigui būdinga, kad pareikštume jam savo dėkingumą, pagarbą ir nuostabą, ir kad jis šviesių mums ir jaunajai kartai kelrodžiu mūsų pačių ir mūsų tautos kovų ir darbų plotuose.

Klemensas Jūra — MONSINJORAS, išleido Bronius Ignatavičius, spaudė Pranciškonų spaustuvė, Brooklyn 1979, 383 psl. Kaina nepažymėta.

Eilėraščiai iš Lietuvos

V. Audronis

LIETUVA ANT KRYŽIAUS

Aš — tėviškėj keleivis, tartum svetimas,
Savam krašte užguitas tremtinys.
Nyku, kai spaudžia širdį priešo letena,
Kai sielą gairina nuožmus šiaurys.

Aš nebylus kaip žiemą Nemunas,
Sukaustytas ledų grandinėmis tvirtai, —
Tai toks likimas; toks gyvenimas! —
Už ką, kareivi, tu kritai?

Ir prie Radviliškio, ir prie Širvintų,
Ir prie Kėdainių karžygio mirtim?
Tikėjome, kad laisvė amžiams švinta,
Kad niekas jos nebegalės atimt.

O išplėšė ją mums kaip gyvą širdį,
Sušaudė ją prie žydinčios obels,
Vėl mus actu ir tulžimi pagirdė,
Ir šaukė klykė: „Niekad nesikels“!..

O Viešpatie, ne jau tiek kraujo veltui,
Ne jau, ne jaugi veltui tiek aukų?!
Regiu prie kryžiaus Lietuvą prikaltą
Ir papuoštą erskėčių vainiku.

Ne jau į laisvę keltis nebelemta,
Ne jau sunykt kaip žiedui po padu? —
Išvesk mus, Viešpatie, į Laisvės krantą,
Pašauk į laisvę mus vardu!

PAVERGTA TĖVYNĖ

Visam pasaulyje, visuos žemynuos
Praėjo unijų ir sąjungų laikai,
Tik tu, o mano mylima Tėvyne,
Lig šiol sukaustyta grandinėmis likai.

Visur kalėjimai, lageriai ir smurtas,
Neapykanta triumfuoja, meilė pasmerkta,
Kad laisvėn šaukiantiems balsams
apkurtus,
Apakus šviesai, žūtų jau visa tauta.

ŠYPSENOS

Atviras pasikalbėjimas

Dvi merginos, kurios rengiasi ištekėti, kalbasi apie savo sužadėtinius.

— Manasis yra tikrai nepaprastas; darbštus ir tvirto būdo. žino ko nori ir įvykdo ką nori.

— Maniškis — dar geresnis. Jis irgi žino ko nori. bet atlieka tai ko aš noriu.

• Kantrybė yra kartus augalas, bet jo vaisiai saldūs (vokiečių priežodis).

Parinko Pr. Alš.



SÃO PAULO SKAUTŲ

Žiūrubos

PARUOŠĖ: EUG. BACEVIČIENĖ

SVEIKAS, TVARKINGAS SUGYVENIMAS

Šeimos tikras pagrindas yra meilė, apie tai nėra reikalo teorizuoti. Šio straipsnio tikslas bandyti nušviesti vieną namų tikslą: kad vaikai įprastų sveikai ir tvarkingai gyventi ir sugyventi, pirma savo šeimoje, o paskui kitų žmonių tarpe.

Tvarkos sąvokos nepainiokime su prievarta arba noru užgniaužti iniciatyvą. Taip pat nesupraskime jos sustingusios, negyvos, nejudrios. Žiūrėkime į ją, kaip į būtinumą kasdieniniame gyvenime, į vieną paprasčiausių sąlygų šeimų ir, iš viso, žmonių laimei atsiekti.

Apgailėtina, kai vaikas šeimoje negauna tvarkos pajautimo ir supratimo. Jis tarsi plūduriuoja kažkokioje kūdroje, kai neturi nei pradžios, nei galo; kur nėra nei sveiko poilsio, nei šventiškos nuotaikos, nes viskas susilieja į vieną masę. Už namų jis visur užkliūna, nes kampuotas, be pagrindinio, būtino auklėjimo.

Kiekvieni namai kitokie. Sąstatai, sąlygos, sveikata, būdai kitokie, bet yra dalykų, kurie turėtų būti bendri visur, lygiai taip pat, kaip būtinas visiems oras kvėpuoti.

Namų, šeimos šeiminkai yra tėvai. Jie nustato, ko šeimoje laikomasi; jie derina savo ir savo vaikų gyvenimą. Dabar, kada neramumas, triukšmas ir paviršutiniškumas taip lengvai veržiasi į namus, itin svarbu žinoti, kaip gyvenama savo namuose.

Kai kuriems tėvams tuoj pat sekasi sklandžiai šeiminkauti; kitiems tenka dėti daugiau pastangų. Visi turi: a) turėti planą, b) būti įsitikinę, kad jis geras, ir c) kasdien jį vis iš naujo kantriai vykdyti.

Viskas prasideda iš mažų dalykų – iš to, kad vaikas įpranta laiku gultis ir keltis, tvarkingai valgyti prie stalo; valgyti, kas yra; prašyti ir dėkoti; nemėtyti daiktų ir mielai patarnauti.

Išdykęs rikšmas, trypimas kojomis, daužymasis, visko reikalavimas atsimuša į tvirtą sieną: tėvai tokiems dalykams nepasiduoda, o reikalui esant patvarko energingai. Jau ankstyvoje vaikystėje vaikas išmoksta valdytis, kas jam būtina per visą gyvenimą.

Vaikui pradėjus eiti mokyklon, mokslui tenka pirmoji vieta namie ir už namų ribų. Reikia mokytis – tai darbas, kuris sąžiningai atliekamas. Savaitė visiems turi 5,6 darbo dienas, suaugusiems ir vaikams. Reikia išmokti koncentruotis, reikia skaityti, praitintis. Nesiblaškoma į visas puses; neieškoma nuolatinių pramogų.

Išmokstama sugyventi su kitais šeimos nariais: atsižvelgiama į jų teisėtus pageidavimus, reikalus, sveikatą. Gerbiamas jų privatiškumas, jų jausmai. Valdomas liežuvis, žiūrima kuklumo, bandoma taikiu būdu išlyginti nesklaidumus. Pripažįstamas tėvų autoritetas, kad ir kartais bumbant.

Laimingi vaikai, kurie išeina į gyvenimą, gavę tvirtą pagrindą; vargšai tie, kurie vėliau turi išmokti pačius pagrindinius gyvenimo dalykus, nesusigyvenę su jais namuose.

Atsidūrę tarp svetimų – bendrabutyje, stovykloje, kariuomenėje, arba sukūrę savo šeimas, jie daug turi pergyventi sunkumų, nemalonumų ir nesusipratimų, ir eikvoti daug energijos, kol įeina į tvarkingą vagą.

Kai kuriems, deja, tai niekad nepasiseka. Viskas jiems sudaro problemą, nes jie nepripratę derintis, mato tik save. Dažnai jiems nėra autoriteto; su niekuo nereikia skaitytis. O jei tenka paklusti, susivaržyti, jie jaučiasi prievartaujami, persekiojami.

Kas nesigaili asocialinio žmogaus, kuris linkęs visur vėluoti, neatlikti pažadų, nerimtai žiūrėti į pareigas, nesusivaldo ir skinasi kelią alkūnėmis? Visur esama tokių žmonių, jaunų ir senų.

Rūpestingi tėvai bando daryti visa, kas galima, kad namai būtų nepalaidi, bet turėtų aiškų, sveiką tikslą ir tvarkingą formą. Tuo jie savo vaikams neapsakomai pasitarnauja.



Broliai Flavijus, Klarice ir sesute Beatricė Bacevičiai stovykloje

VYTAUTO TUMO VASARNAMYJE

Rugsėjo 7-8-9 dienomis, 24 skautai ir skautės, kartu su šeiminkais ir pp. Sinkevičiais, smagiai praleido tas gražias ir saulėtas dienas. Regina de Souza Špuras, išėjusi AUKLĖS programą, gavo ženklelį. Per tris dienas jinai prižiūrėjo "septynias paukštytes" ir didele atsidėjimu paruošė joms programą su vaidinimais, dainom ir pasirodymais prie laužo bei įdomiais rankdarbiais. Jos paruošta Klaudija Arquiza davė paukštytės įžodį, o Ričardas Kuniskis, Flavijaus Bacevičiaus paruoštas, peržengė nelengvą slenkstį ir davė skauto įžodį.

Kadangi ūkyje yra labai gerai įtaisyta sporto aikštė, tai du kartus į dieną vyko įvairūs sportai bei žaidimai. Dienos metu būdavo pravedami pašnekėsiai, praktiški skautiški dalykai ir susikaupimo valandėlė, kurią patys skauteliai priruošė su giesmėmis ir maldom. Vieną sykį turėjom talentų vakarą, kame per pusantros valandos kiekvienas pasirodė su savo talentais, o kitą vakarą turėjom laužą su žaidimais ir šūkiomis.

Už taip malonias ir linksmas dienas širdingai dėkojam pp. Vitui ir Aldonai Tumams, pp. Petruui ir Bronei Sinkevičiams už paramą, p. O. Zalubienei ir p. O. Sajavičius Arquiza už šeiminkavimą.

Visiems ir už viską skautiškas ačiū.

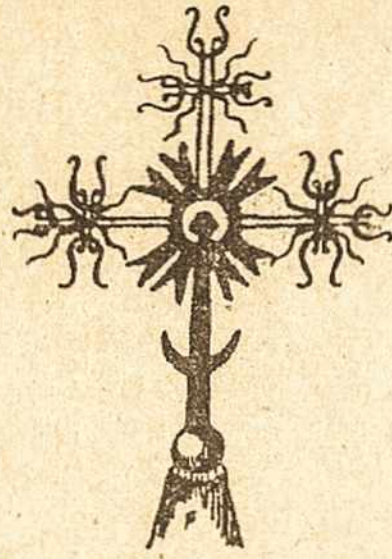
Eug. Bacevičienė



Suplemento de
MŪSŪ LIETUVA NR. 38 (1623) 1979.IX.27

Vitral de ALBINAS ELSKUS no Santuário
dos Mártires Lituanos em Toronto (Canadá)





Maria Gimbutas

ANTIGO SIMBOLISMO NA ARTE FOLCLÓRICA LITUANA

Tradução de R. Steponaitytė

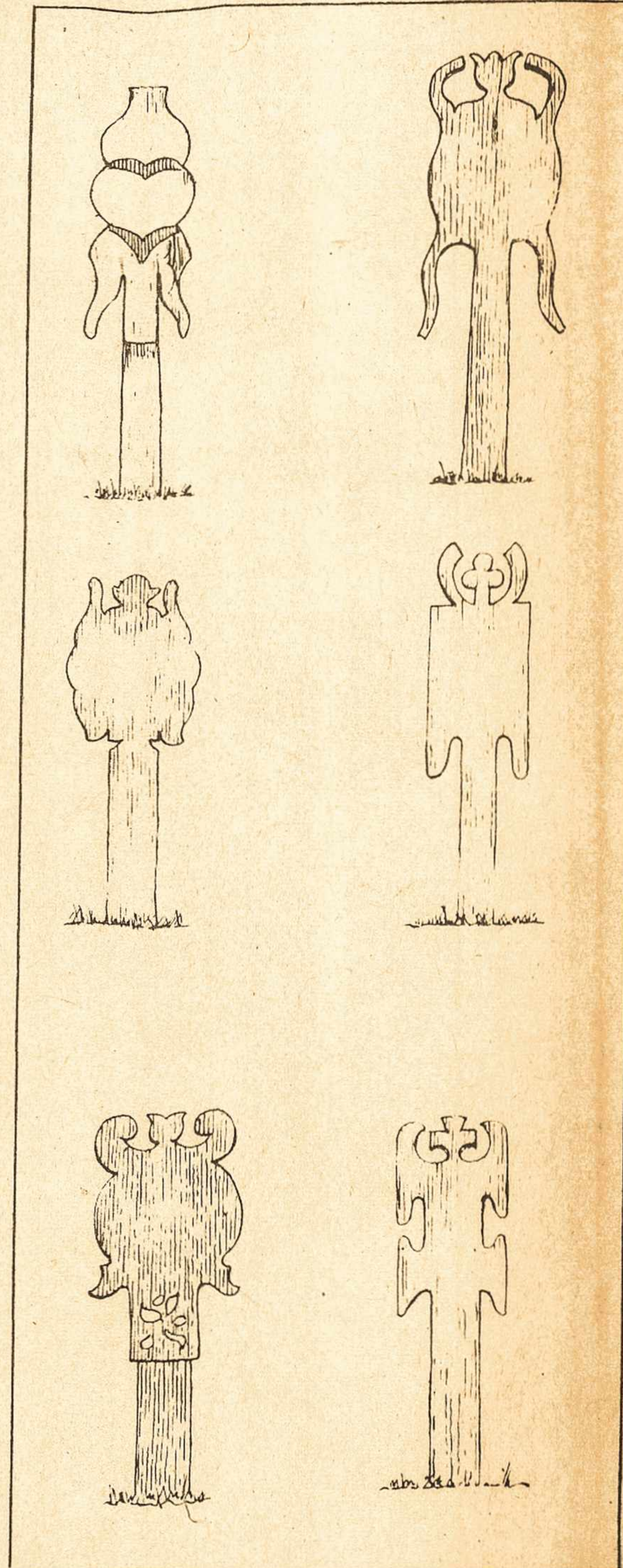
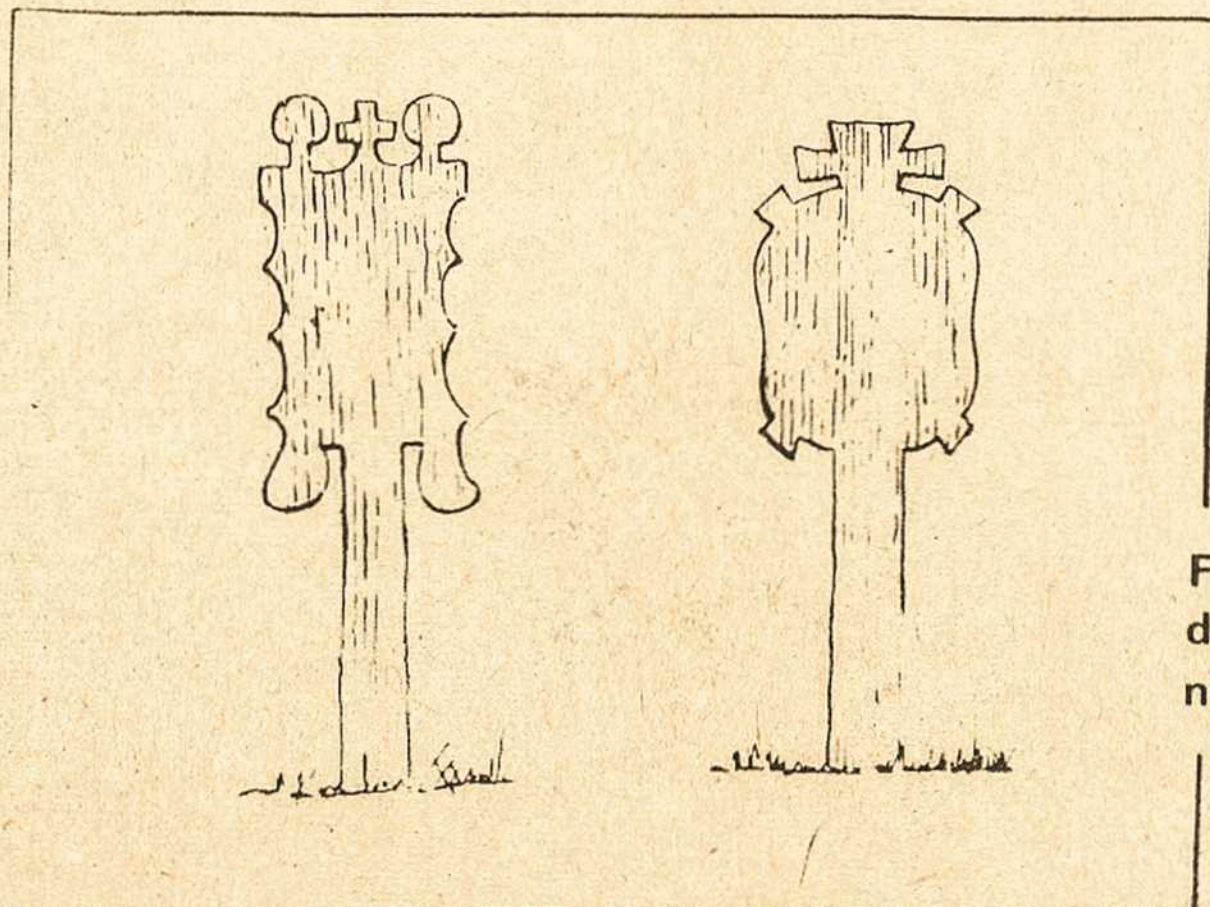
O testemunho do culto dos sapos não é tão abundante como das cobras. No entanto ele retrocede até os primórdios do século XIV. Ao escrever em 1326, Peter von Dusburg, um cronista da Ordem Teutônica, incluiu uma caracterização justa da religião pré-cristã dos prussianos e lituanos:

"E como eles não conhecessem a Deus (dos Cristãos), adoravam um mundo inteiro de criaturas em vez de Deus, por exemplo: o sol, a lua e as estrelas, o trovão, os pássaros, até os animais de quatro patas incluindo os sapos. Tinham também as suas grutas e campos sagrados bem como águas".

Salomon Henning, escrevendo na segunda metade do século XVI, pintava assim o "paganismo" dos lituanos e de povos aparentados:

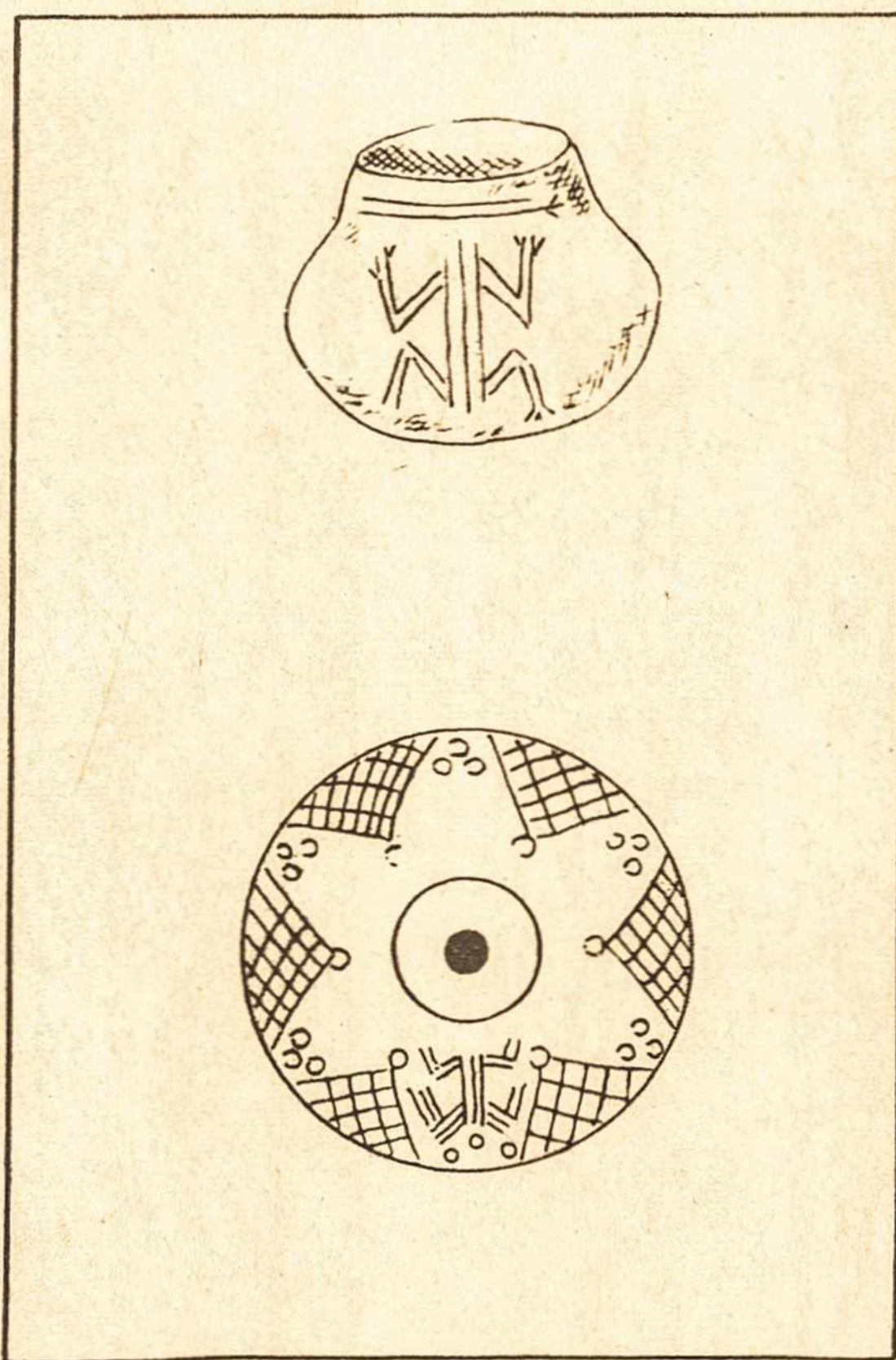
"Eles praticavam secretamente o paganismo; adoravam o sol, as estrelas, a lua, fogo, água, nascentes; consideravam cobras e sapos como divindades, que (segundo eu mesmo presenciei de certo modo) eram alimentados e engordados e, se cortados ao meio, machucados ou amassados, espargiam leite de seus corpos".

O papel muito significativo do sapo na religião foi em parte o resultado de longa observação por parte dos homens do campo da utilidade do sapo na fertilização do solo.



Figs. 51 a 58. Monumentos aos mortos em forma de réptil do século XIX, dos cemitérios da Lituânia Menor (sudoeste da Lituânia).

Mas as fontes históricas bem como os costumes e crenças do povo, que ainda sobrevivem revelam uma veneração pré-Cristã de raízes firmes pelos répteis, que evocam um sentimento do misterioso: as criaturas que periodicamente abandonam a sua pele antiga e passam por uma espécie de processo de rejuvenescimento. Havia um sentimento instantâneo que tais répteis eram cheios de poder dinâmico e vitalidade. O próprio nome de "cobra" em lituano — gyvatė — está claramente associado com o termo que expressa "vida" ou "vitalidade" (em lituano — gyvybė, gyvata —. A "divindade" associada com žaltys é nada mais que este misterioso poder de vida. Os lituanos de antigamente respeitavam e veneravam não o corpo exterior de réptil, mas a força vital que habita o corpo — a mesma força que, quando observada em outros animais, plantas e seres humanos, não aparece tão concentrada como no pequeno corpo de cobra ou sapo.



Figs. 62 a 63. Motivo de sapo na cerâmica pré-histórica. Fig. 62: Um pote neolítico com uma gravação em forma de sapo. Segunda metade do 3^o Milênio A.C., Cultura Danubiana I, de Tcheco-Eslováquia. Fig. 63: Figura de sapo na parte de baixo de um pote da Alemanha Central do 1^o período da Idade de Ferro.

Em aditamento ao seu status significativo e misterioso de portadores da força vital, os répteis eram também creditados com a encarnação das almas dos antepassados. Sómente fazendo a moradia o seus hóspedes reptis, na verdade eram seres como p e n a t e s D i i (mensageiros de Deus, citando o cronista polonês Dlugosz do século XV. Nem isto era entendido como uma reencarnação pessoal de um ser no corpo do outro; mas visualizava-se como uma força vital inextinguível, capaz de mudar de corpo para corpo. Assim nos répteis encontrados como corpos vivos, ou representados na arte, a sagrada força que dá vida é expressa numa configuração perceptível.

Desenhos de répteis são frequentes na arte pré-histórica da Europa. Já na cultura de Danúbio de 4 milênio A.C. desenhos de répteis são encontrados na cerâmica (fig. 62). Figuras de cobras ocorrem nos discos de fuso em cerâmica do neolítico, na machadinhas de pedra ou bronze, nos desenhos em rocha da Escandinávia, na cerâmica na Idade de Ferro (fig. 63), e alhures. Motivos de cobra são frequentes nos ornamentos da Idade de Bronze e de Ferro. Eles aparecem muitas vezes na arte pré-geométrica e geométrica da Grécia e do Corinto (fig. 64). Nos países bálticos, o motivo de cobra particularmente frequente nas fíbulas e braceletes dos séculos IX a XI.

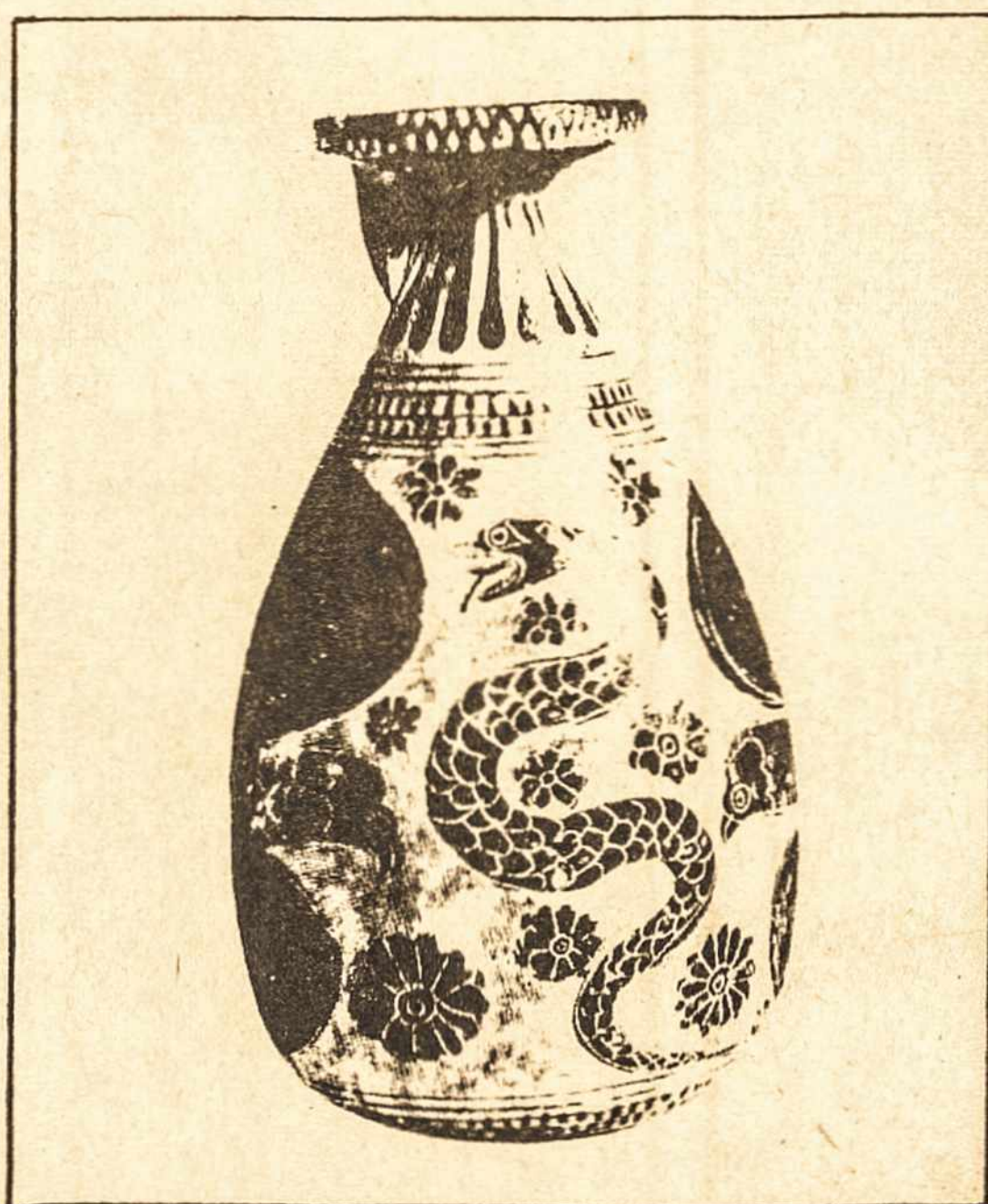


Fig. 64. Um vaso do Corinto (Grécia) ostentando uma cobra junto de rosetas e águias.

continua



KALBĖK LIETUVIŠKAI!

Paruošė: Alf. D. Petraitis

Gaidys ir perlo grūdas

Gaidys, bekapstinėdamas šiukšlyną, iškapstė perlo grūdą ir sako: „Tai žmonių kvailumo būta – niekutį šitokį laikyt per brangumyną.

O mums, vištelės, vertesnis būtų miežio jau grūdelis: jisai netoks spalvotas, bet sotus”.

A. Giedrius, PASAKĖČIOS”



ŽODYNAS

perlo grūdas – kieta medžiaga, vartojama papuošalams.

kapstinėti – jieskoti, vartyti

žmonių kvailumo būta – žmonės yra kvaili

niekutis – mažas, nevertas daiktas

brangumynas – brangus daiktas

vertes – vertesnis – labiau svarbus, geresnis

miežiai – vasarinis varpinis javas

spalvotas – turi spalvas

sotus – atima alkį

Atsakyti į klausimus

1. Ką gaidys veikė?
2. Ką jis ten rado?
3. Kaip mano gaidys, ar žmonės protingi, ar kvaili?
4. Ar vištos vartoja papuošalus?
5. Ką reiškia sotus ir alkanas?
6. Kas alkanam svarbiau: puoštis ar pavalgyti?
7. Ar sotus supranta alkaną?
8. Ar žinai, kas yra rugiai, kviečiai ir miežiai?
9. Ir koks yra tarp jų skirtumas?
10. Ką žmonės daro iš rugių ir iš kviečių?

Papildyti tuščias vietas

Gaidys kapstinėja Randa jis ten perlo

Gaidys sako: "Kokie kvaili tie

..... Čia tik mažas

Man būtų daug vienas

..... grūdelis. Aš žinau, kad jis bet

TAISYKLĖS – REGRAS

Jonas namie. Aš einu pas **Joną**.

Vytas namie. Aš einu pas **V**.....

Gydytojas ligoninėje. Aš esu pas **g**.....

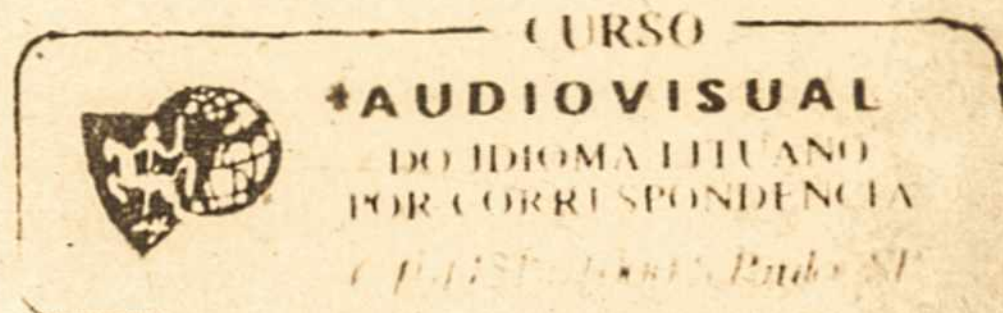
Vakar buvau pas (daktaras).

Rytoj vakare būsiu pas (Antanas).

Mano knygos yra pas..... (Petras).

Protokolų knygą palikau pas..... (pirmininkas).

Pas (kasininkas) yra mūsų pinigai.



JUOZAS GRIŠMANAUSKAS

TO LIMIEJI KVA DRATAI

PASAULIUI NEMATOMA KOVA

Vokiečių laikymasis mūsų krašte padarė tai, kad partizaninis judėjimas nė kiek neužgęso. Jis buvo visoks — nuo partizanų, kurie turėjo laikytis miškuose, iki "Vanagų", kurie dar turėjo savo uždavinius moralei krašte palaikyti. Sakysim, čia veikė visai žalias jaunimas, beveik piemenys, ir jie atlikdavo tokius darbus, kaip naminės bravorų naikinimas, nes naminės varymas ir jos naudojimas buvo bepradedas pridaryti daug žalos ne tik mieste, bet ir kaime.

Partizanai žiūrėjo ir to, kad moterys nepamirštų, kas esančios, neparduotų savo asmenišką ir tautos dukros garbės okupantams. Jie įspėdavo, kad bus nuskusti plaukai ir ant kaktos išpjaustyta kūjis ir piautavas, o vokiečių laikais hakenkreucas arba, menkesniu atveju, išsmaluotos trobos durys, vartai, jeigu neklausys žodžių.

Ačiū Dievui, lietuviškas teuzsipelnė tik keliais atsitikimais tokios hausmės. Partizanai dabojo, kad ir vyrai nevestų nederamos draugystės ar spekuliacijų su priešu, nes net tokie paprasti dalykai gali netyčia privesti prie išdavimo reikalų, kartais net nepajuntant. Visose įstaigose, kur tik lietuviai galėjo priėti dirbti, partizanai turėjo savo žmonių, kurie buvo "akys ir ausys", ir laiku pranešdavo kiekvieną žinią, kuri piktuojų lietė žmones, kad būtų galima apsaugoti.

Niekaip neišvardintum viso to apsaugojančio ir naudingo veikimo, kurį partizanų darbai atlieka Lietuvai, o ypač šios okupacijos metu. Tai būtų tikri šventųjų gyvenimo aprašymai, nes tie, kurie miršta dabar, tikrai galėtų dar išlikti gyventi, jeigu tik savimi, o ne savo kraštu tesirūpintų.

Jau šita dalis jaunimo, kurią generolas Plechavičius surinko ir tikėjosi išlaikyti savo krašte iki tikros laisvės kovų, pirmieji pasirodė masiniame pasipriešinime, nesiduodami išvežti ir laiku išbėgiodami. Jie ir sudarė patį svarbiausią branduolį, paskui prisidėjo būriai jaunimo, kuris, užgriuvus grįžimo frontui, nebėgo į Vokietiją. Jie griebė šautuvą ir pasuko į miško pusę, tardami, kad tai bus pereinama ugnis, kad angliai-amerikiečiai susipras ir pažins, koks paukštis yra jų raudonasis sąjungininkas, ir lietuvis, savo žemę gindamas, lups ir rusą ir prūsų.

Taip neįvyko, bet vyrai vistiek negrįžo iš miškų, o vis naujai tenaiėjo. Prie jų prisidėjo ir vokiečių karių, kurie pabėgo iš apsupimo nuo Liepojaus, manydami, kad jų žemė taip pat teks rusams, kad kelio namo nėra, o karą tęsti yra kvailas darbas. Gal būt, ir jie, kaip ir mes, tikėjo vakariečių išmintimi, nutarė tą neaiškų laiką pralaukti su žmonėmis, kurie supranta, kas yra laisvė.

Prisidėjo ir vienas kitas "atskalūnas" rusas, kurie, būdami belaisviais, dirbdami pas lietuvius ūkininkus, pažinę kitokį gyvenimą, negu bolševikinį, savųjų grįžtant bijojo nemažiau, kaip mūsų šie.

Vėliau partizanų eiles papildydavo nuolatiniai trėmimai, kurie prasidėjo jau 1946 m. Ir tas, kuris ateidavo, nors žinojo, kad jis niekuomet, iki rusai bus, nebeturės normalaus gyvenimo, kad jis nebegrįs į namus, kaip paprastas žmogus, bet jis žinojo ir tai, kad, kol gyvas, dar padarys nemaža gero, o kai kris, tai nors jo kaulai liks gimtoje žemėje.

Visais tais laikais partizaninį judėjimą vadovavo Lietuvos kariuomenės karininkai ir lietuviai patriotai, puikiai pažindami kiekvieną savo krašto užkampį drąsūs vyrai. Nevienas jau numatė panašią padėti gerokai iš anksto. Už tat iš "silpnėsių kaulų" vokiečių, ypač, kai tie ir patys ėmė sakyti, kad jų galybės dienos eina galop, už lašinius, degtine supirkinėdavo ginklus.

(bus daugiau)



SKAITYTOJAI RAŠO...

SKAITOME, SKAITOME IR...

nieko neradę sau, kritikuoju. O kur musu inteligentai, plunksną valdą rašėivos?

Buvo laikas — neperseniausiai —, kai radosi tokie išsiplėšę iš kailio: "Išleisime savo laikraštį..." — Kviete ir mane. Žinojau nuojauta — nieko nebus, burbulas.

MŪSŲ LIETUVA stovėjo ir nepraleido nei vienos savaitės savo leidinio. Sakau **stovėjo**, nes tai, kas yra pastovu, turi pagrindą — fundamentą. Spausdintas žodis yra stipresnis už žmogžudžio kirtį, tai yra įamžintą žodis — sielos amžinybes atspindis.

Išėivijos lietuviams jis teliko vienintele atrama, tas ryšys visus telkias į vieną.

Deja, mūsų skaitytojai mėgsta pasiskaityti, pradėdant paskutiniuoju puslapiu, nevisada pradžios pasiekę...

— "Nuobodu, Neįdomu... tik is kitu laikraščių persispausdinta..." — O kiek išsiraso, ar skaito tuos kitus išėivijos laikraščius? — Būtų įdomu, kad mūsų Liet. Bendruomenė bent kiek bendradarbiautų šiuo atveju ir duotų statistinių duomenų, kiek Brazilijos lietuviai išsirašo lietuviškos spaudos is JAV-bių, Kanados, Australijos, Anglijos, kiek priklauso knygų leidyklų klubams ir kiek juos remia; kas išviso skaito ir domisi lietuvių literatūra. Būtų įdomu statistika — padetų ir mūsų išėivijų bendradarbiavime. Pálengvintų naujai pasirodžiusių knygų platinime.

Laikraštis nesustos. MŪSŲ LIETUVA išsilaikys, kad ir vien spausdindama, kas kitur jau spausdinta, nes iš savo tarpo neprisišauksime tu, kurie galejo bendradarbiauti, bet nenorėjo (jų asmeninis reikalas). Kurie rásėme, nutilome — gal todėl, kad neliktume įkyriai besikartoją. O gal todėl, kad laukiame naujų pajėgų.

Deja, kunigai terašo, kunigai tetvarko, nors šaukiasi visų pagalbos asmeniškai, geruoju, be sąlyginiai... Man liūdna, ir labai skaudu. Skaudu, nes žinau, kad ateivių tarpe yra rimtai mąstančių intelektualų, kurie galėtų savo **žodį** įamžinti spaudoje; tą patį žodį, kuris tarpe vienos kitos vyno taurės taip visus stebina.

Kodėl mūsų spaudoje Simo Kudirkos priėmimas, jo atsilankymas praėjo, kaip kasdieninis įvykis? Juk jis tebuvo apsuptas pačių "iškiliausiu", net išprovokuotas.. Kodėl nei vienas neprasitarė apie filmą "Simas Kudirka"? Tuo tarpu, kai garbiname nei kuo užsitarnavusius? Nes likome seni, akli ir tematą tiek, kiek užsideję tuos "plaustus" kaip arkliams, kad nematytu toliau savo nosies.

Žinau, sakysite: "Kodėl pati neparašei?" — O kodėl tik aš? Yra, buvo ir bus raštingų žmonių. Daugelis jau ištarnavę pensijas, laisvesni nuo kasdienių pareigų. — Susirgo niekad nesirgę iš nuobodulio, savyje besikapstydami randa būtų nebūtų ligų; o jei susimastytu "gyvenimo saulėlydyje" ir įsijungtu į mūsų kuklių spaudą — ar tai savo išpūdžiais iš "užsienio spaudos", ar tai gerų knygų recenzija, ar išpūdžiais savo praeities... Juk visa tai papildytų ir pajavairintų mūsų vienintelį laikraštį — lietuvišką MŪSŲ LIETUVA.

Ar verta kratytis to kuklaus rūbelio — lietuviško žodžio, kuris arčiausiai "kūno ir dūšios"?

Halina Mošinskienė

MŪSŲ ŽINIOS

SPAUSDINAMOS MAŠINOS VAJUS

Praeitam ML numery, 2-am puslapy, pasirodė didelės "DÉMESIO": pasikeitęs laikraščio formatas, nes nupirkta nauja spausdinamoji mašina, "DAVIDSON 701", kurios kaina — beveik milijonas kruzeirų, išmokėtinas iki vasario pabaigos.

Jeigu mašina yra skirta lietuviškai kolonijai, nejaugi reikės sakyti, kad knygnešių šalies vaikai, pažangūs kultūroj ir pajėgūs ekonomijoje, neturi nei vienos spausdinamosios mašinos savo kultūrai ir susižinojimui skleisti?

Kadangi ML Administracija tvirtai tiki, kad taip neatsitiks, tai pradėdant nuo šio numerio, atidaro MAŠINOS VAJŲ ir dėkoja tiems, kurie prie jo jau paspėjo prisidėti:

- | | |
|----------------------------|--------------|
| 1. Kun. Juozas ŠEŠKEVIČIUS | 1.000,00 Cr. |
| 2. Mečys PALECKIS | 1.000,00 " |
| 3. Juozas GAVĖNAS | 500,00 " |

SPAUDOS ŠVENTĖ

Spalio (Outubro) 21 d.

11 val. Mišios V. Zelinoje už Spaudos Darbuotojus

12,30 — Naujos ML spausdinamosios mašinos inauguracija Mokoje.

13 val. Spaudos pietūs: Šv. Kazimiero Parapijos salėje

PROGRAMA: Lietuviška muzika
Šokiai ir rateliai visiems
Garbės aukotojų vajus

RELIGINĖS KULTŪROS POKALBIS

"Ar išpažintis dar galioja" — ta tema — religinės kultūros pokalbis įvyks spalio (outubro) 5 dieną (pirmąjį mėnesio penktadienį) 20,30 val., Šv. Kazimiero parapijos patalpose.

Pusantros valandos laikotarpis, kartą į mėnesį, pašvęstas dvasiniam susikauptimui ir religinei kultūrai yra tikrai sveikintinas dalykas.

Visi žinome, kad vertybių skalėje, pirmaujanti buvo ir liks dvasia.

PRIE SPAUDOS VAKARO

ML išvaizdai patobulinti prisidėjo:

- | | |
|-----------------------------------|--------------|
| 1. Marija ir Česlovas JAKIŪNAI | 1.100,00 Cr. |
| 2. Marija ir Aleksandras BUMBLIS | 1.000,00 " |
| 3. Genovaitė M. JAFET | 500,00 " |
| 4. Jonas JODELIS | 600,00 " |
| 5. Stasys KARALKEVIČIUS | 500,00 " |
| 6. Petronėlė DRAUGELYTĖ VOSYLIENĖ | 200,00 " |

Spalio mėn. 13 ir 14 dienomis bus

BAZARAS

VILA ZELINOJ

Pradžia 16 val. su linksma menine programa.

Veiks įvairių lietuviškų valgių užkandinė, staliukai ir kt. Bazare bus galima pigiai nusipirkti gražių ir originalių daiktų sau arba kalėdinėms dovanoms.

Visas bazaro pelnas skiriamas lietuviams seneliams sušelpiti.

Kviečiame ir laukiame. Įėjimas nemokamas.

L.K. Moterų D-ja.

BRAZILIJOS LIETUVIŲ BENDRUOMENĖ

KVIEČIA

IV PLJ KONGRESO

Atstovus, Dalyvius ir Remėjus

KULTŪROS PARODOS

Menininkus, Choristus, Šokėjus,
Rengėjus ir talkininkus;

IV SPORTO OLIMPIADOS SPORTININKUS

ir visus kurie norės juos pagerbti

Į PIRMAJĮ

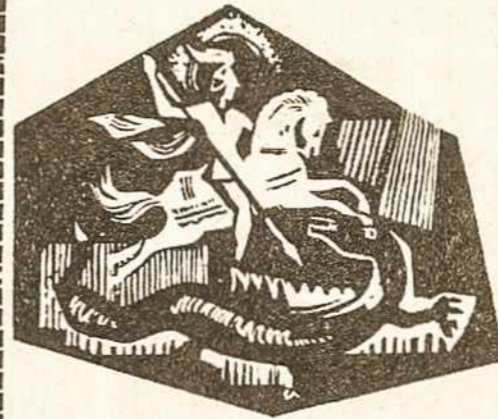
SOLIDARUMO VAKARAS

Spalio 6 d. 20 val.,

Šv. Kazimiero Parapijos salėje, Mokoje.

PROGRAMA: Įžanginis Žodis,
Diplomų įteikimas,
Dainos, šokiai.

Pastaba: Nebus siunčiami asmeniškai pakvietimai.



ŠVENTKELIONĖ

į Bom Jesus de PIRAPORA rugsėjo (setembro) 30 dieną. Ruošia šv. Juozapo Vyrų Brolija. Bilietas: Cr.150. Galima užsirašyti pas rengėjus ir abiejose klebonijose.

VEIKLOS KALENDORIUS 1979 M.

Spalio 12–13 d. BAZARAS ir programa V. Zelinoj, rengia L.K.Mot. D-ja.

Spalio 21 d. SPAUDOS ŠVENTĖ.

Gruodžio 31 d. NAUJŲ METŲ Susitikimas.

Pastaba: Visos organizacijos yra prašomos savo veikimui pramatytas datas įjungti į šį veiklos kalendorių.

J. BUTRIMAVIČIUS ADVOCACIA

CIVIL – Inventário, Despejo, etc.

COMERCIAL – Falência, Concordata
Execução, Cobrança, etc.

TRIBUTÁRIA – Imposto de Renda, ICM, IPI

KALBAMA LIETUVIŠKAI

ESCRITÓRIOS:

Rua Barão de Iguape, 212 - 4º and. s/45 – Liberdade
– Fone: 279-5937

Horário: Das 9:00 às 11:00 e das 14:00 às 18:00

Rua Campos Novos, 590 – Vila Zelina
Horário: Das 19:00 às 21:00

ŠV. KAZIMIERO PARAPIJOS ŽINIOS PRANEŠIMAS IŠ VATIKANO RADIJO BRANGI DOVANA IŠ KANADOS

Antanina Baltrušaitytė, laisvos Lietuvos laikais jau buvo liet. Saleziečių bendradarbė. Dabar išėivijoje, ji gyvena Kanadoje, Toronto mieste.

PLB-nės Seimo metu, Antaniną ap- lankė kun. P. Urbaitis ir rado ją beau- džiančią mūsų tautines juostas.

Antanina sužinojus, kad dabar Bra- zilijoje su lietuviais dirba keturi liet. Sa- leziečiai, pažadėjo išausti keturias stulas, tautiniais motyvais išpuoštas.

Dosnus pažadas buvo su kaupu išpil- dytas. Stulos ir priedai, su kunigų var- dų inicialais, jau atėjo (oro paštu) S. Paulan.

Keturių kunigų ir visų parapijiečių vardan, nuoširdi padėka ir gausios Visa- galio palaimos linkėjimai dailininkei – audėjai Antaninai Baltrušaitytei.

Šv. Kazimiero asmeninė parapija

“Prieš keletą dienų atėjo vokas su pra- nešimu apie jūsų kelionę į Aparecidą ir kitomis naujienomis. Tą patį vakarą vis- ką perdavėm į Lietuvą drauge su sveiki- nimo žodžiu”.

O ten buvo aprašymas šventkelionės į Aparecidą, nuorašas maldininkų laiško Popiežiui ir sveikinimo žodis Sesėms - Broliams Lietuvoj.

Ir Šilinės atlaidų proga buvo pasiųstas iš šv. Kazimiero parapijos prašymas Po- piežiui paskelbti pasauliui LIETUVOS DIENĄ ir pasiųstas sveikinimo laiškas į Lietuvą per Vatikano radiją.

Ar jau visos mūsų organizacijos pa- siuntė savo laišką Popiežiui dėl LIETU- VOS DIENOS?

Ar mokam pasinaudoti Vatikano ra- dijum savo broliams-sesėms padrąsinti Lietuvoj ir Sibire (kur net ant žemės su- klupę klausosi Vatikano radijo)?

pg



Praeitų metų tarptautinio šokių ir liaudies dainų festivalio Japonų Kul- tūros rūmuose chorų vadovų – dirigentų pristatymas – pagerbimas. Viduryje: Kristina Valavičiūtė “VOLUNGĖS” choro vadovė.

PAIEŠKOJIMAS

Dr. Enrikas Solys ir ponja, iš Toledo, Ohio, JAV-bės, paieško SOFIJOS GEŠ- TAITĖS, šiaulietės, d-ro Geštauto dukros.

Rašyti: – “M.L.” –

LITERATŪROS BŪRELIS

Sekantis Literatūros Būrelio susi- rinkimas bus rugsėjo 29 d. 20 val. pas ponus Henriką ir Janiną Valavi- čius Alameda dos Quinimuras, 447 Planalto Paulista, tel. 275-2619.

“NEMUNAS” IR “VOLUNGĖ” JAPONŲ FESTIVALYJE

VIII-sis tarptautinis šokių ir III-sis liau- dies dainų festivalis, Japonų kultūros rūmuose, įvyko praeitą savaitgalį (IX– 21,22,23 dd.) Festivaly dalyvavo ir “Vo- lungės” choras ir “Nemuno” šokių gru- pė.

Kaip mūsų šokiams beveik tikra – ir “Volungė” ir “Nemunas” egzaminą iš- laikė augštais laipsniais.

Programos pranešėjos – pats Lietu- vos (Lituania) vardo paminėjimas sukel- davo publikos entuziazmą. Tai tikrai nu- sipelnyta simpatija – ir puikiu prisista- tymu ir neprastesniu programos išpil- dymu.

Prasmingas buvo Bandeirantes choro dirigento – Roberto Zeidler – pasirin- kimas ir publikai pristatymas dviejų rinktinių dirigentų – mūsų Kristinos Valavičiūtės ir lenkaitės jaunučių chor- vedės.

Pagirtina yra ir ponja Stasė Lukoševi- čienė pavaduojanti sūnų Joną (dabar Chicagoje, JAV-bése). Ji išsitarė kad “Nemunas” yra jau užkviestas kitiems keliems parengimams.

● Ne tik sacharoviečiai, bet ir dažnas rusų nacionalistas pripažįsta, jog tikrai imperijos atsisakymas iš- gelbėtų jų tautą morališkai, ekono- miškai ir kultūriškai (T. Venclova)

Lietuviškai kalbanti

Vyrų – moterų – vaikų
gydytoja

DRA. HELGA HERING

médica

HOMENS – SENHORAS

CRINANÇAS

nuo 8 iki 12 val.

Av. Eulina, 99 – V. Sta. Maria
(skersgatvis ties nr. 2214, Av. De- putado Emilio Carlos – B. do Li- mão)

nuo 14 iki 18 val.

Rua Quartim Barbosa, 6 (paskuti- nė stotis onibus Vila Santista – Bairro do Limão) Tel. 265-7590.

DR. ALEKSAS KALINAUSKAS
DR. PAULO KALINAUSKAS
ADVOGADOS

Inventário, Despejo, Desquite, Divórcio, Processo Crime, Processo Trabalhista, etc.

Rua XV de Novembro, 244 4º and. conj. 9
Tel. 37-8958

FÁBRICA DE GUARDA-CHUVAS

Guarda chuvas de todos os tipos, para homens, senhoras e crianças. Mini-sombrinhas, tipo italiano e alemão.

Vicente Vitor Banyas Ltda.

Inscr. Estadual: 104.519.617

C.R.C.80.882.909/001

R. Coelho Barradas, 104
V. Prudente

Fones: 274.0677 - (Res. 274.1886)
São Paulo

MŪSŲ ŽINIOS

ATSISĀUKIMAS Į ORGANIZACIJAS

Organizacijos yra tam, kad išvystytų didesnę jėgą negu pakiri asmenys, kokiam nors tikslui atsiekti. Lietuviškos organizacijos yra tarsi Lietuvos jėgainės Tautos šviesai, kultūrai ir takai skleisti. Spauda tam reikalui yra nepamainoma priemonė.

Mes lietuviai Brazilijoje dabar neturime kitos perijodinės spaudos kaip "Mūsų Lietuva". Ji yra mūsų vienybės ryšys, gyvastingumo ženklas ir pasididžiavimas prieš daugelį kitų emigrantų grupių, kurios panašaus laikraščio neturi. Tačiau kiekviena vertybė reikalauja dėmesio ir aukos.

Šiuo metu "Mūsų Lietuva" įsigijo gerą spausdinamąją mašiną, kuri užtikrina jai tęstinumą. Kiekvienas lietuvis turėtų jausti ją kaip savo paties reikalą, o ypač gi organizacijos.

Užtat "Mūsų Lietuva" kreipiasi į visas lietuviškas organizacijas trim tikslais:

1. Pirmiausiai, kad savo narių tarpe platintų ML prenumeras;
2. Kad pas prekybininkus, pramonininkus ir profesionalus ieškotų skelbimų "Mūsų Lietuvai".
3. Kad kiekviena organizacija stengtųsi suruošti bent vieną parengimą mašinos skola išmokėti.

"Mūsų Lietuva", kaip organizacija, suruošė vakarą laikraščiu patobulinti ir ruošia 21 spalio SPAUDOS ŠVENTĘ, tiek spausdinimo tiek mašinos išlaidoms padengti.

JAUNIMUI SKIRTOS VENCKAUS PREMIJOS KLAUSIMU

Vlado Venckaus vardo vienkartinės premijos organizatoriai yra gavę laiškų su užklausa apie konkurso gaires. Primename, kad Vlado Venckaus vienkartinė premija sudaro šešios piniginės premijos, skirtos lietuviams jaunuoliams už geriausius rašinius atsakant į klausimą: "Kuo išsivijos jaunuolis gali būti Lietuvai naudingas".

Atsakydami į užklausus, organizatoriai praneša:

A. Jaunuolis gali svarstyti klausimą iš kokio jis nori taško: vidinis apsisprendimas, profesinis darbas, kultūrinė plotmė, politinė veikla, šeimos gyvenimas, mokslas ir t.t. Klausimą galima aptarti praktiškai ar teoriniai, ir t.t. Kiekvienas gali pasirinkti tokį temos svarstymo būdą, kokį jis nori – yra visiškai laisvė pasirinkime.

B. I klausimą: "ar jūs premijuotumėte rašini kuriame būtų pasisakoma už ryšius su Lietuva" atsakymas yra: "visos politinės programos, jei jos siekia laisvės Lietuvai ir aptaria išsivijos nauda Lietuvai turės vienos galimybės laimėti premijas, jei rašinys pasirodys esąs tokio lygio, jog bus vertas premijos".

C. Organizatoriai pabrėžia, jog jiems yra svarbu ne rašinyje išdėstoma programa, o sekantieji faktoriai:

- a) norima, kad kuo didesnis skaičius lietuvių jaunuolių atkreiptų dėmesį į išsivijos naudingumą Lietuvai užduoti;
- b) kuo daugiau bus individualiu ir skirtingu pasisakymu, tuo geriau;
- c) norima susidaryti galimai pilnesni dabartinio jaunimo galvosėnos vaizda ir su juo supažindinti visuomene.
- d) norima atkreipti specialų dėmesį į išsivijos jaunimo heterogeniškumą; premijos buvo skirtos įvairiems kontinentams, tam, kad susipažinti su įvairių kontinentu jaunimo galvojimo būdu.

D. Siekdami išgauti kuo didesnę rašinių skaičių, organizatoriai kreipiasi į visus asmenis kurie dirba su jaunimu, tam, kad paragintu jaunu-

GARBĖS LAIDOS ir

Nuo SPAUDOS ŠVENTĖS, 1978 m. lapkričio 19 dienos iki dabar, buvo išleistos 44 garbės laidos. Iki sekančios Spaudos Šventės, kuri bus Spalio 21 d., trūksta 4 savaičių, o garbės leidėjų, kurie nebuvo pas elbti, atliko dar 15. Prisieina užtat dėti į vieną ML numerį po keletą GARBĖS LEIDĖJŲ ir prašyti, kad nieks dėl to neužsigautų. Tenka taip pat pasidžiaugti, kad mūsų kolonija šiais metais dosniai parėmė „Mūsų Lietuvai“.

Šio ML numerio

GARBĖS LEIDĖJAI yra:

MARIJA ir ČESLOVAS JAKIŪNAI,

47 metų SUTUOKTUVIŲ JUBILIEJAUS proga.

P.nia. MARYTĖ BUMBLIENĖ,

pilna džiaugsmo ir dėkingumo Dievui dėl laimingai pavykusios kelionės į Europą.

P.nia. PETRONĖLĖ DRAUGELYTĖ VOSYLIENĖ

iš Campinas, visuomet dosni ir nenuilstama ML remėja

Visiems ML administracija širdingai dėkoja.

lius nuo 16 iki 35 metų amžiaus aktyviai dalyvauti konkurse su gausiais rašiniiais.

Primename, kad rašinius reikia siusti skubiai, sekančiu adresu:

Dirva
Vlado Venckaus vardo premija
P.O. Box. 03206
Cleveland, Ohio 44103
U.S.A.

Konkurso salygos buvo paskelbtos lietuvių spaudoje ir išdalintos visu kraštu atstovams Jaunimo Kongreso metu.

Organizatoriai: Aleksandra Vaisiūniene
Jūratė Statkute de Rosales
Caracas, Venezuela

SEMANÁRIO NOSSA LITUÂNIA

MŪSŲ
LIETUVA



Endereço: Caixa Postal 4421
01000 São Paulo, SP.
Impressão: Rua Juatindiba, 28
Pq. da Mooca
03124 São Paulo, SP.

Diretor responsável: VYTAUTAS BACEVIČIUS

Redige: Equipe Editorial

Administrador: STANISLAO ŠILEIKA

Metinė Prenumerata: 210 kr. – GARBĖS PRENUMERATA 1.000 kr.

Prenumerata oro paštu į JAV: 25 dol.

Prenumerata paprastu paštu į JAV: 20 dol.

Prenumerata oro paštu Europon: 30 dol.

Prenumerata oro paštu Pietu Amerikon: 17 dol.

Prenumerata paprastu paštu užsieni: 18 dol.

Atskiro numerio GARBĖS LAIDA: 1.000 kr.

Atskiro numerio įaina: 5,00 kr.

Užuojautos, sveikinimai ir skelbimai (anúncios), nuo 100 kr. aukšty n pagal dydį ir dažnuma.

Čekius, pašto perlaidas ar administracinius laiškus rašyti "Stanislao Šileika" vardu.

Straipsnius ir korespondencija Redakcija taisy bei tvarko savo nuožiūra. Nepanaudoti raštai gražinami tik autoriui prašant. Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia Redakcijos ir leidėju nuomone. Už skelbimu kalba ir turini Redakcija neatsako.

Laikraštis spausdinamas pirmadieni.

Vietinės žinios ir pranešimai 9 - 10 puslapiai Redakcijai iteiktini neveliau kaip iki sekmadienio vakaro.